

Helsingissä 4/II 96.

Pikku, suloinen prinsessani!

Kovin lyhyt Sinun kirjeesi oli, tuhannet kiitokset siitä kumminkin! Lukiossa tuntui, ikäänkuin tuo mun viime kirjeeni oisi pannut Sinua miettimään — vieläpä pikkuseu surulisehkiin tehnyt. Arvaanko oikein? Sinä olet ajatella: millä lailla minä osaan tehdä Pekkaa onnelliseksi? rakastankhan häntä — oi, koko sydämmestäni! — vaan milläpäin tavalla oikein pitäisi tehdä häntä onnelliseksi? ... Etkö pikkuseu suunninut tähän suuntaan? Ja sitte lisäsit hieman surumielisenä: mä, pikkunen Maija — tyttö rukka

Ole huoleti, kulta! Ensimmäinen ehto, jotta voisimme tehdä toisiamme onnelliseksi on juuri, että rakastamme. Jollet sinä mua

rakastain, miten minä silloin saattaisin
tehdä Sinua onnelliseksi? Salaisuus on juuri,
että rakastamme, ja rakkaus on se, että
tahdomme tehdä toisiamme onnellisiksi,
ja rakkaus tekee, että sen voimme. Kat-
so, juuri niin kauvan kuin puhtaasti Pek-
kaasi rakastat, tahdot uhrautua ja antau-
tua hänelle, niin kauvan Pekka on onnel-
linen. Niinkään se on Maisunkin? Niin
kauvan kuin Peppi rakastaa Maijaaansa
puhtaasti, tahdot uhrautua ja antautua
hänelle, niin kauvan Maija on onnelli-
nen... Niin kauvan he ovat onnellisia tois-
tensa kautta... Ja se kestää niinkauvan
kuin tässä elämme, ja se jatkuu sinne
vaan joudumme. Eikö niin, armaani?...
Ja jos kotimme tulee paratiisiksi, niin se
on meidän molempain ansio. Yhdessä mei-
dän tulee työskennellä sen hyväksi. Jasiksi
ehdimme vielä paljon oppia...

Tuo saksalainen runo on suomeksi: „au-
toast ovat rakkauden kautta jumalat, ih-
miset jumalain kaltaiset. Rakkaus tekee

taivaan taivallisemmaksi, maan taivaksi."

Sidilleesi olen kirjoittanut pitkän kirjeen, ehkä hän antaa sinunkin lukea sen. Sentähden sinun kirjeesi nyt tuleeikin vähän lyhyemmäksi. Vaan ehtiikö se kumminkin kukaan kata muutamia lemmeen sanoja...

Vai kirjoitti Pigiid sinulle semmoisen kirjeen? Tietysti. Sinä, kultani, olet hänelle niin ystävällinen ja hyvä kuin sydämesi ja omatuntosi vaativat — jos hän sitten oisikin tarkoittanut toista, niin se on hänen asiansa. Kovin hella siiri parhain sydän näkökyky olevan. Toivon, että hän sinua rakastaa.

Kaksi kertaa olemme käyneet suomalaisessa teatterissa. Toisella kerralla näyteltiin Topeliuksen "Regina von Emmeritz", toisella Shakespearen "Talvinen tarina". Ylkkimmäinen oli sangen kaunis. Se kertoo puhtaan, jalon, uskollisen kuningattaren Hermioneen kärsimyksistä, kun hän syytetään joutumien miehensä epäluulon alaiseksi. Mutta kaikki loppuu kiitettävästi hyvin... Hyvin hauskana kohtana on siinä myös meidän prinssin ja

Hyväksytty ja tse kääntäminen kromi lyhyen kirjittisi? "Nimimm, kuu maitt" "Mopon kirjitys" "Kas kasaan" "mā sams"?

Suloisen talonpoikaistyttöä rakkaus. Prinsssi on
valmis luopumaan kaikesta, kruunustaan ja val-
takunnastaan, saadakseen tuota lemmittyä tyttöä
omakseen. Itkäänkuin hänen uskollisuutensa
ja heidän rakkautensa palkinnoksi ilmenee
silloin, että tyttö onkin eräs kadoksissa oleva
prinsessa, ja nytkös ilo on suuri!...

Tiedätkö? Olen ruvennut soittamaan. Viime
lauantaina oli muilla ensimmäinen tunti. O.
pettajani on pianisti Edvard Fazel, saa nähdä
nyt paljonko edistyn tänä lukukautena. "Soi-
mihakajoituksehan ne vaan on!" — — —

Maija, über diese Welt zu flüchten
Wäh'n' ich — mich in Himmelsausgang zu
Wenn dein Blick in meine Blicke flimm't; Lichten
Aetherlüfte Fräim' ich einzusaugen
Wenn mein Bild in deiner sanften Augen
Himmelblauen Spiegel schweimmt.

Deine Blicke — wenn sie liebe lächeln,
Körnten Leben durch den Marmor lächeln,
Felsenadern Pulse lech'n;
Fräume wenden um mich her zu Wesen,
Kann ich nur in deinen Augen lesen:
Maija, Maija mein!

Warmaan et ymmärrä? — — —

O, armahaiseni, jaa hyvästi nyt ja kirjoi-
ta taas pian
Petterillesi.
Terveiset kaikelta Aidelta ja Sinulle!

Prins. prinsessa.
Oskari on pienen kummani.
Hän ei ole ollut matkustamilla — hänen kyllä! — minä tervetunni.
Hän kiittää ja lähettää tervetunni. Vielä.